

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: 17 -08- 2006 14429/2006/300	
Číslo: 4829/06	Vyřizuje: JUDr. Venclová
Přílohy: /	

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Jaroslavy Skoumalové a Mgr. Bc. Radovana Havelce, v právní věci žalobce společnosti **REKOM Praha**, spol. s r.o., se sídlem Praha 6, Velflíkova 6, právně zast. JUDr. Vlastimiou Kaufmannovou, advokátkou se sídlem v Praze 4, Pod Sokolovnou 692/11, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 23. 2. 2004 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2003, č.j. 2R 74/03-Hr, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5. 11. 2003, č.j. VZ/S 131/03-151/4930/03-IŠ.

Rozhodnutím prvostupňového orgánu, vydaným v řízení o přezkoumání rozhodnutí zadavatele – Metropolitní kapituly u Sv. Václava v Olomouci, o námitkách ze dne 15. 7. 2003, směřujících proti rozhodnutí zadavatele ze dne 30. 6. 2003, o vyloučení uchazeče (žalobce) z účasti v obchodní veřejné soutěži „Generální oprava vnějšího pláště katedrály Sv. Václava v Olomouci – II. etapa“, vyhlášené v obchodním věstníku č. 18/03 pod zn. 170340-18/03, bylo rozhodnuto tak, že návrh žalobce se (na základě ust. § 59 písm. b) zák. č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů – dále jen zákon o zadávání

veřejných zakázek) zamítá a napadené rozhodnutí zadavatele se potvrzuje, neboť bylo učiněno v souladu se zákonem. V odůvodnění tohoto rozhodnutí prvostupňový orgán konstatoval, že v rámci předmětné obchodní veřejné obdržel zadavatel v soutěžní lhůtě celkem pět nabídek. Na základě zprávy o posouzení a hodnocení nabídek rozhodl dne 30. 6. 2003 o vyloučení čtyřech uchazečů ze soutěže pro nesplnění podmínek stanovených v zadávací dokumentaci k veřejné zakázce. Mezi vyloučenými uchazeči byl i žalobce, který proti tomuto rozhodnutí podal námitky. O námitkách rozhodl zadavatel dopisem ze dne 22. 7. 2003 tak, že jim nevyhověl. Dne 1. 8. 2003 byl prvostupňovému orgánu zaslán návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách. V další části odůvodnění se prvostupňový orgán vypořádal s jednotlivými námitkami v tomto návrhu uplatněnými. K otázce formulační nepřesnosti v čestném prohlášení žalobce, vztahujícím se k jeho kvalifikačním předpokladům, uvedl, že se fakticky jedná toliko o písařskou chybu, která obsah (smysl) čestného prohlášení nezpochybňuje. Nejde proto o nesplnění kvalifikačního předpokladu ve smyslu § 2b odst. 1 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek, jak dovodil zadavatel. Pokud jde dále o tvrzení žalobce, že požadavek na předložení referencí, uvedený pod bodem 4A zadávacích podmínek byl účelový, tomuto tvrzení prvostupňový orgán nepřisvědčil. Uvedl, že žalobce ve své nabídce nesplnil podmínku prokázání minimálně šesti objektů charakteru národních kulturních památek, jím realizovaných od roku 1995, stejně jako podmínku prokázání dvou staveb realizovaných žalobcem a zkolaudovaných v letech 2001 – 2002, u nichž by objem restaurátorských prací činil minimálně 8.000.000,- Kč. V této souvislosti si správní orgán prvního stupně vyžádal od zadavatele zdůvodnění takto nastavených parametrů; toto zdůvodnění je v odůvodnění podrobněji popsáno. Na základě těchto zjištění naznal, že nastavené parametry jsou zdůvodnitelné konkrétními podmínkami předmětné veřejné zakázky a nejde tedy o vybočení z podmínek daných ust. § 2a odst. 3 zákona, dle kterého požadavky na prokazování dalších předpokladů pro plnění veřejné zakázky vymezí zadavatel v zadání nebo v kvalifikační dokumentaci, včetně požadovaného způsobu jejich splnění. Prvostupňový orgán odmítl dále argumentaci žalobce, kterou zpochybňoval relevantnost požadavků zadávací dokumentace, dle kterého měla být splatnost nabídkové ceny garantována až do 31. 12. 2005, přičemž však termín dokončení byl stanoven do konce října roku 2004. K tomuto stížnému bodu uvedl, že zadavatel tento postup odůvodnil tím, že cenová garance byla prodloužena z důvodu možného prodloužení realizace opravy; tímto způsobem mělo být zabráněno možnému navyšování ceny. Podstatné pro posouzení postupu zadavatele nicméně zůstává fakt, že žalobce ve své nabídce splnění této podmínky nedeklaroval. V odůvodnění svého rozhodnutí se orgán dohledu vypořádal též s další námitkou žalobce, dle které jím navrhované fakturační podmínky reflektovaly (na rozdíl od požadavků zadávací dokumentace) jednostranné právo zadavatele, kterým si vyhradil i nadále (dodatečně) v případě potřeby jednat o smlouvě. K této otázce prvostupňový orgán uvedl, že žalobce se prokazatelně ve své nabídce odchýlil v tomto bodu od zadávacích podmínek, přičemž důvody, které ho k tomuto postupu vedly, jsou právně irelevantní. K další sporné otázce, a sice, zda jistota, ve formě bankovní záruky, poskytnutá žalobcem, splňovala podmínky zákona o zadávání veřejných zakázek, prvostupňový orgán uvedl, že zadavatel v požadavcích na poskytnutí jistoty stanovil (bod 11 podmínek), že v případě poskytnutí jistoty formou bankovní záruky „nesmí být její platnost kratší, než doba zadávací a prodloužené zadávací lhůty (§ 8 v návaznosti na § 40 a § 41 zákona)“. Konec soutěžní lhůty pak zadavatel stanovil na 17. 6. 2003, což byl současně den otevírání obálek s nabídkami; zadávací lhůta byla stanovena v délce 90 dní. Žalobce, jakožto uchazeč, ve své nabídce předložil záruční listinu k bankovní záruce s platností záruky do 30. 11. 2003. Zadávací lhůta začala běžet dnem otevírání obálek (8 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek) a podle zadání tak měla skončit dne 14. 9. 2003. Prodloužená zadávací lhůta, v případě, že smlouvu odmítne uzavřít jak vybraný uchazeč, tak i uchazeč umístěný jako druhý v pořadí, činí dalších 90 dnů a měla

tak skončit 13. 12. 2003. S ohledem na tyto skutečnosti je tedy zřejmé, že i tuto podmínku žalobce nesplnil. Dále se orgán dohledu vypořádal s tvrzením žalobce, dle kterého zadavatel porušil zákon o zadávání veřejných zakázek též tím, že si vyhradil blíže specifikovaná práva dodatečně upravovat podmínky, či měnit smluvní vztahy. Zde argumentaci žalobce přisvědčil, neboť konstatoval, že jakékoliv doplňování nabídek po skončení soutěžní lhůty zákon nepřipouští, ani neumožňuje, aby zadavatel ve fázi posuzování a hodnocení nabídek předkládal uchazečům „zpodrobnující podklady nebo jiné informace“ a na jejich základě „vyžadoval upřesnění nabídek“. Takto stanovená podmínka zadavatele v zadávací dokumentaci by nicméně musela být orgánem dohledu posouzena až v případě, že by v procesu zadávání veřejné zakázky k její faktické realizaci skutečně došlo. Jelikož však je soutěž ve fázi před výběrem nejvhodnější nabídky a ze strany zadavatele nebyly učiněny žádné úkony, které by svědčily o naplnění výše uvedené podmínky, není její existence důvodem pro zrušení zadání veřejné zakázky, jak to navrhoval žalobce. Obdobně by tomu bylo i v případě deklarovaného práva zadavatele modifikovat předmět veřejné zakázky. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se vypořádává konečně též s námitkou, dle které formulace čl. 11.6 zadávací dokumentace (dle které musí nabídka obsahovat veškeré práce a dodávky dle této dokumentace bez ohledu na to, zda jsou v tomto dokumentu fakticky uvedeny), vede k tomu, že zadavatel se fakticky zbavuje odpovědnosti za správnost zadávací dokumentace. K tomu prvostupňový orgán uvedl, že zmiňovaný článek zadávací dokumentace pouze deklaroval skutečnost, že uchazeči musí ve svých nabídkách dodržet veškeré podmínky stanovené zadavatelem, ať už jsou definovány v textové či výkresové části dokumentace. Ze všech uvedených důvodů proto uzavřel, že návrh žalobce neshledal důvodným a rozhodl proto tak, že jej zamítl a rozhodnutí zadavatele potvrdil.

Rozhodnutím žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí, na základě ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 61 odst. 2 tohoto zákona, potvrzeno a rozklad žalobce proti němu směřující byl zamítnut. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný především podrobně popsal genezi celé věci. Uvedl dále, že zákon o zadávání veřejných zakázek v § 2a odst. 1 a 3, ve spojení s ust. § 5 odst. 2, umožňuje zadavateli v zadávacích podmínkách zvolit i jiné, než v zákoně vyjmenované předpoklady či podmínky, a to v souladu se svými potřebami a záměry. Při jejich formulaci je přitom omezen pouze ostatními ustanoveními zákona, při respektování zásady transparentnosti zadání veřejné zakázky a rovného přístupu ke všem uchazečům. Pokud zadavatel této možnosti využije a vyhlásí v zadání veřejné zakázky i další předpoklady pro plnění veřejné zakázky a další podmínky soutěže, pak jsou zájemci o veřejnou zakázku i těmito dalšími požadavky či podmínkami vázáni a musí tedy ve svých nabídkách prokázat jejich splnění. Stejně tak je těmito dalšími požadavky a podmínkami vázán i zadavatel, který jejich splnění musí po uchazečích o veřejnou zakázku důsledně vyžadovat a v případě, že některá z podaných nabídek další předpoklady či podmínky nesplňuje, musí nutně vyloučit příslušného uchazeče z další účasti v soutěži, jak ho k tomu zavazuje § 29 odst. 4 či § 34 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek. Stanovil-li tedy zadavatel v tomto smyslu jako podmínky soutěže též žalobcem rozporované reference, způsoby zpracování nabídkové ceny, jednotné platební podmínky a požadavek na poskytnutí jistoty, nepostupoval v rozporu se zákonem. Dále žalovaný poznamenal, že jakkoli mohl žalobce, jakožto vyloučený uchazeč, brojit toliko proti důvodům svého vyloučení, byly v rozkladovém řízení přezkoumány i námitky vztahující se k (ne)zákonnosti samotného zadání dané veřejné zakázky. Ani zde však, ve stávajícím stavu procesu zadávání, nebylo shledáno porušení zákona. Za těchto důvodů tedy žalovaný neshledal důvody, které by měly vést ke změně nebo zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalobou je především namítána regulérnost předmětné obchodní veřejné soutěže. Žalobce v této souvislosti uvedl, že hlavním kritériem hodnocení nabídek (dle zadávací dokumentace) byla výše nabídkové ceny, tato podmínka však nebyla dodržena, neboť jako vítěz soutěže byla vybrána firma, která neučinila nejnižší cenovou nabídku. Podmínky předmětné veřejné obchodní soutěže byly předem nastaveny tak, aby je fakticky mohl splnit pouze jeden z uchazečů. Projevilo se to zejména v požadavku na reference, neboť není logické, proč by u zakázky, která svých objemem činí 37.000.000,- Kč a více, bylo nutno „dokladovat objem 18.000.000,- Kč“. Podmínky „byly nesmyslné a šité na míru“ pouze firmě, která nakonec jako jediná v soutěži zůstala. Porušením zákona o zadávání veřejných zakázek bylo i (zadávací dokumentací) vyhrazené právo zadavatele požadovat doplňující informace po uchazečích. Totéž platí i o právu dále jednat o smlouvě o dílo. Z těchto důvodů nebylo tedy nutné, aby byly uchazečem bezprostředně akceptovány platební podmínky uvedené v soutěžních podmínkách. Pokud jde dále o požadavek na doklad o poskytnutí jistoty (ve smyslu důvodů uváděných v rozhodnutí zadavatele), ten není v souladu se zákonem o zadávání veřejných zakázek. Požadavek na 180 dní platnosti bankovní záruky nebyl uveden v zadávací dokumentaci; zadavatel též opomíjí ust. § 56 odst. 5 zákona, dle kterého se zadávací lhůta, resp. lhůta, po kterou jsou uchazeči vázáni svými nabídkami, prodlužuje až do vyřízení námitek. Kromě toho „prodloužená zadávací lhůta o max. 60 dní se v každém případě může vztahovat pouze na dva uchazeče (na druhém resp. třetím místě) a prodloužená zadávací lhůta o 90 dní pouze na jednoho uchazeče (na třetím místě)“. Žalobou je dále namítáno porušení ust. § 2h odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, který nepřipouští možnost, aby uchazeč sám musel dohledávat jednotlivé zadávací položky a vzájemně porovnávat textové a výkresové části dokumentace, jak tomu bylo v dané věci. Orgán dohledu přitom tento nedostatek v odůvodnění svého rozhodnutí bagatelizuje.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci zopakoval v intencích odůvodnění svého rozhodnutí důvody, které ho vedly k zamítnutí rozkladu a potvrzení prvostupňového rozhodnutí. Pokud je o jeho procesní stanovisko, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud si od žalovaného vyžádal dále předložení kompletního spisového materiálu k věci se vztahujícího. Z jeho obsahu zjistil, že jsou v něm založeny všechny listiny, na které se obě strany tohoto řízení odkazují. Jelikož předmětem sporu mezi účastníky tohoto soudního řízení nejsou otázky skutkové, ale právní, není nutné se na tomto místě o obsahu jednotlivých listin podrobněji zmiňovat.

Ve věci proběhlo dne 30.6.2006 u soudu jednání, na kterém zástupce žalobce zopakoval skutečnosti uvedené již v žalobě; výslovně též uvedl, že zadání veřejné zakázky bylo zmatečné a nekompletní a jednotlivé podmínky nebyly stanoveny přesně. Poukázal též na skutečnost, že jakkoliv rozsah zakázky byl zhruba 40.000.000,-Kč, samotné restaurátorské práce měly objem pouze zhruba 2.000.000,-Kč. Zástupce žalovaného odkázal na svá dřívější procesní stanoviska.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu uplatněných žalobních námitek (§ 71 odst. 1, písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Ze skutečnosti výše uvedených je zřejmé, že žaloba se koncentruje v zásadě do pěti bodů. Tyto body lze, ve shodě s názorem žalovaného, rozdělit do dvou skupin. První skupinu tvoří námitky, které souvisejí s rozhodnutím zadavatele o vyloučení žalobce z další účasti na veřejné obchodní soutěži (§ 29 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek), druhou skupinu pak tvoří námitky, které s tímto rozhodnutím bezprostředně nesouvisí.

Do posledně zmiňované kategorie patří především tvrzení žalobce, že jakkoliv byla hlavním kritériem hodnocení nabídek výše nabídkové ceny, vybrána byla firma, která nejbližší cenovou nabídku neučinila. Tato námitka směřuje do další navazující části výběrového řízení. Rozhodnutí o výběru nevhodnější nabídky (§ 38 zákona o zadávání veřejných zakázek) může být totiž vydáno až poté, co je najisto (tedy konečným způsobem) postaveno, kteří uchazeči splnili podmínky zadávací dokumentace (případně, kteří složili též jistinu, ve smyslu § 24 odst. 2 zákona. Ti uchazeči, kteří byli, za podmínek vyplývajících z ust. § 29 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek, za další účastní na obchodní veřejné soutěži vyřazeni (což je i případ žalobce), nemohou již do této fáze výběrového řízení jakkoliv zasahovat.

Uvedené platí bezesbytku i pro tvrzení žalobce, že právo zadavatele, kterým si vyhradil možnost dodatečně upravovat zadávací podmínky či smluvní vztahy s uchazeči bylo porušením zákona o zadávání veřejných zakázek. Zde se soud zcela ztotožňuje s názorem správního orgánu, dle kterého toto pochybení nemohlo mít v této fázi výběrového řízení na práva a povinnosti jednotlivých uchazečů žádný vliv; v podrobnostech lze proto odkázat na odůvodnění napadených rozhodnutí.

Do této skupiny žalobních námitek lze zařadit konečně též namítané porušení ust. § 2h odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek. Tato argumentace žalobce směřuje do zpochybnění věcné správnosti některých částí zadávací dokumentace. Z ust. § 53 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek, které zakládá právo vyřazenému uchazeči podat námitky, nelze z ničeho dovodit, že by zde námitka tohoto typu mohla být po právu uplatněna. Nelze navíc přehlédnout, že žalobce ani blíže nespecifikoval, v čem měly tyto skutečnosti konkrétně zasáhnout do sféry jeho veřejných subjektivních práv (§ 2 s.ř.s.).

Pokud jde o další žalobní námitky, u těch lze již souvislost s rozhodnutím zadavatele o vyloučení žalobce z účasti v předmětné obchodní veřejné soutěži, dovodit. Pro jejich meritorní posouzení je nicméně nutné vycházet z níže uvedených procesních podmínek.

V dané věci se žalobce domáhá soudní ochrany v řízení vedeném dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s.

Toto řízení je zahajováno výlučně na základě návrhu na zahájení řízení – žaloby (§ 32 s.ř.s.). Kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí žaloba obsahovat všechny náležitosti uvedené v § 71 odst. 1 s.ř.s.). Dle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí být součástí žaloby (mimo jiné) též uvedení žalobních bodů z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Z ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. dále vyplývá, že žalobně legitimován v tomto řízení je ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku vydání správního rozhodnutí.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobní body jsou meritorně soudně projednatelné při

kumulativním splnění všech uvedených podmínek. Žalobou tedy musí být namítány důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí (podmínka první), musí být konkretizováno ustanovení zákona, které mělo být z tohoto důvodu porušeno (podmínka druhá) a musí být též uvedeno, jakým způsobem se tato nezákonnost konkrétně dotkla sféry veřejných subjektivních práv žalobce (podmínka třetí).

Shora uvedené podmínky nebyly zcela prokazatelně splněny v případě žalobního bodu, dle kterého nebylo (z důvodu pochybení zadavatele při formulaci zadávacích podmínek) nutné, aby byly bezpodmínečně akceptovány platební podmínky uvedené v soutěžních podmínkách; totéž platí pro (obsahově částečně diatribní) tvrzení o zmanipulování předmětné soutěže, a to zejména s ohledem na způsob jakým byly požadovány reference. V případě obou těchto bodů lze konstatovat, že argumentace žalobce zcela postrádá jakýkoliv odkaz na ustanovení zákona, který měl být v této souvislosti porušen.

Tato skutečnost má přitom zcela zásadní význam z pohledu možností soudního přezkumu. Dané soudní řízení je totiž ovládáno zásadou dispoziční (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., § 75 odst. 2 s.ř.s.), jejímž výrazem je skutečnost, že soud není povinen, ale ani oprávněn, vyhledávat jakékoliv důvody nezákonnosti za žalobce. Pokud tedy některá z obligatorních komponent žalobních bodů absentuje, soud se meritorním přezkoumáním takové námitky zabývat nemůže.

Uvedený procesní nedostatek se však netýká žalobního bodu, který namítá, že požadavek na doklad o poskytnutí jistoty (ve smyslu důvodů uváděných v rozhodnutí zadavatele), není v souladu se zákonem o zadávání veřejných zakázek, neboť zde se žaloba alespoň odkazuje na ust. § 56 odst. 5 zákona, který měl být, dle jeho názoru, při rozhodování obou správních orgánů, zohledněn.

Dle tohoto ustanovení před uplynutím lhůty pro podání námitek (§ 53 zákona), a jsou-li námitky podány včas, nesmí zadavatel činit žádné úkony směřující k dokončení zadání veřejné zakázky ani uzavřít smlouvu, ani zadání veřejné zakázky zrušit. Podání námitek je povinen oznámit všem uchazečům. Uchazečům se prodlužuje zadávací lhůta nebo lhůta, po kterou jsou svými nabídkami vázáni (§ 49 odst. 7), až do vyřízení námitek podle odst. 1 a 2.

Citované ustanovení sám žalobce interpretuje tak, že zadávací lhůta nebo lhůta po kterou jsou uchazeči svými nabídkami vázáni, se prodlužuje až do vyřízení námitek a to o max. 60 resp. 90 dní, přičemž toto prodloužení se vztahuje pouze na uchazeče, kteří se umístili na druhém a na třetím místě, resp. na uchazeče, který se umístil na třetím místě. Tato argumentace je principiálně správná, lze z ní však vyvodit pouze závěry, které dovodil prvostupňový orgán, potažmo žalovaný, a sice, že v případě, kdy smlouvu odmítne uzavřít jak vybraný uchazeč, tak i uchazeč umístěný na druhém pořadí, činí prodloužená zadávací lhůta celkem 90 dní. Pokud tedy byla zadávací lhůta stanovena v délce 90 dní, po připočtení potenciální prodloužené zadávací lhůty činí celkem 180 dní; v projednávané věci by tak platnost bankovní záruky musela nutně překročit datum 30.11.2003, tedy datum uvedené v záruční listině k bankovní záruce předložené žalobcem. Lze tedy uzavřít, že žalobní argumentaci uplatněnou v tomto stížním bodu považuje soud za zcela nedůvodnou.

Podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

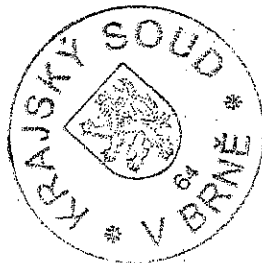
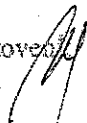
Vzhledem k tomu, že soud v projednávané věci neshledal žalobu důvodnou, nezbylo mu než rozsudkem ji zrušit.

O nákladech tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plné úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce zcela neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení mu proto není možné přiznat. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, jemu právo na náhradu nákladů řízení přiznáno nebylo, neboť se tohoto práva vůči soudu výslovně vzdal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 30.6.2006

Za správnost vyhotovení
Karolina Marešová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu